

Nadejamo si, da bode pridelek prvovrstne kakovosti. Vreme je zorenju kobil ugodno. Posamezni nakupovalci hmelja so že zglasili svoj prihod v Žalcu.

Špitalski pri Konjicah. Žetev je končana. Pšenica v dolini je bila napadena od rje, v hribovih je ostala zdrava. Žetveni donos je nekoliko bolji kakor lani, v boljih legah se je seme 12krat vrnilo. Vinogradi so v nizkih legah trpeli na slani in je trsje tamkaj slabo obloženo. Kjer slana vinogradov ni dosegla, je mnogo zaroda. Listje in grozdje je zdravo. Posebno zanimivo je to, da se letos žlahtne sorte bolj razvijajo kakor domači, tukaj zelo priljubljeni: javor. Letos sta celo burgundec in žlahtnina dobro nastavila. Ker že dve leti ni bilo skoro nič sadja in ne grozdja, pričakujemo že težko dobre trgatve, pa magari če bo tudi pridelek imel kaj več kisline. Zadnjih par let smo se vrgli zelo na živinorejo. Za letošnjo jesen pripravljamo premovanje rodovniške živine v okvirju živinorejskega odseka. Ob tej priliki bo na prodaj nekaj mlade živine za pleme. Gojimo murboedensko pasmo, s katero smo zadovoljni.

Najbolji pripomoček za hranjenje slabe zaostale in zahranje živine je priana

no:
Fežakovo olje za živino
Ni se dobi samo pri
Mr. Fežaku
Zagreb, Sundulićeva 14.

Gospodom pri hmeljarskem društvu v Žalcu.

Ker se mi je v nedeljo na skupščini Hmeljarskega društva zabranilo govoriti, in to brez vzroka, samo vsled strahu, da se članom Vaše delovanje — oziroma nedelovanje — ne pokaže v pravi luči, sem prisiljen tem potom ugotoviti sledeče:

Vse Vaše delo zadnjih let je obstajalo v glavnem iz pošiljanja raznih poročil in plakatov. Vse druge Vaše akcije so bile le navidezne, začete ali nepripravljene, prepozne, v neizpeljivi obliki ter s tem že vnaprej obsojene na neuspeh. Vam seveda to ni bilo mar, samo da ste lahko udrihali po Vam neljubih političnih nasprotnikih, češ: nočejo nam ugoditi, poznajo nas samo pri davkih itd. itd. Da ste zahtevali nemogoče stvari, saj tega hmeljarji ne bodo vedeli. Kaj zato, če s takimi neresnimi, nasprotujočimi predlogi trpi ugled Hmeljarskega društva in hmeljarjev! Kaj zato, če, sodeč po teh predlogih, smatrajo vsi odločujoči gospodarski krogi v državi Hmeljarsko društvo za Slovenijo kot neresno, brezpomembno organizacijo, samo da se lahko demagoško hujška. Včasih se celo zdi, kot da bi gotovi gospodje celo ne želeli močne in vplivne hmeljarske organizacije!

Vsa krivda glede polovične voznje obiralca hmelja leži, gospodje, le edino na Vas, ker se niste spomnili,

niste znali ali pa celo niste hoteli se pravočasno pobrigati za to. Skrben hmeljar si ne išče drogov takrat, ko jih že rastlina sama išče. Preskrbi jih poprej, ker pozneje jih dobi ali tudi ne dobi.

Društveni zakon pravi, da se mora overovljen zapisnik ob enem s pravili tekom treh dni poslati na oblast. Mi imamo ob občnega zbora že 7 tednov in Vi še tega niste, ali vsaj ne pravilno izvršili. Lepo ogledalo naglice!

Na Vaš napad, češ, da smo tisti krivi, kateri Vas nismo pravočasno obvestili, oziroma na to opozorili, dočim ste prej vsak neljub Vam predlog, nasvet, kritiko ali prezrli ali pa ironično zavračevali, češ, to je od mladih, enoletnih, neizkušenih itd. hmeljarjev.

Za danes samo še sledeče: Gospodje, če niste zmožni Vi, ki imate za to zaupanje in odgovornost, voditi in braniti koristi Hmeljarskega društva in hmeljarjev, potem pa odstopite in mislim, da je to največja usluga, katero lahko storite hmeljarstvu in hmeljarjem!

Franc Turnšek, Polzela.

DOPISI

Škole pri Pragerskem. Naše gasilno društvo je dne 29. julija t. l. praznovalo 35letnico svojega obstoja ob priliki blagoslovljenja prve nove motorne brizgalne ptujske okolice. Brizgalni sta kumovala zakonska veleposestnika gg. Jernej in Ivana Lenartova iz Strgonjce, kojima tem potom gasilno društvo daje iskreno in pristržno zahvalo za izkazani pristop in naklonjeni izdatni prispevek, kakor tudi vlč. g. župniku Ravšl iz Cirkovec za podelitev blagoslovljenja in ganljivega slavnostnega govora ter vsem došlim udeležencem, ki so ta dan počastili školsko gasilno društvo.

Sv. Trojica v Slov. gor. Tukaj je umrla po dvemesečni mučni bolezni 56letna Ivana Škof. Rajna je bila članica Marijine družbe. Njeno občo priljubljenost je pokazal pogreb, ki je bil veličasten. Vsem udeležencem pogreba iskrena Rajni sveti večna luč!

Negova. Dne 28. julija t. l. so tukajšnji zvonovi oznanjevali žalostno vest, da se je preselila v večnost Ana Tomažič, kmetica iz Lokavec. Bila je vzor usmiljenja do revežev ter je marsikateremu stradajočemu siromaku pomagala v bedi in pomanjkanju. Obdarovala je tudi nedolžne otročiče, ki jih je nad vse ljubila. Vzorno je gospodarila, čeravno je bila nad 20 let vdova, na svoji kmetiji, tudi v najburnejših časih. Ker je izpolnjevala voljo Gospodovo, ki pravi: Bil sem lačen in ste me nasitili, bil sem nag in ste me oblekli itd. Zato je tudi njej Bog poplačal z nad 82 let dolgim in zdravim življenjem. Po smrti so jo spremila dobra dela krščanskega usmiljenja, katera so najboljši zagovorniki onkraj groba. Da je bila vsem zelo priljubljena, spričeval je njen pogreb, ki se je vršil dne 31. julija. Velika množica ljudi od blizu in daleč jej je skazala zadnjo čast.

Zabovci. Da bode Drava tirjala svojo žrtve iz rodbine Janžekovič, koje je takorekoč redila in vzgojila, ubogi 28letni Janez pač še ni pričakoval. Vedel je sicer že v naprej, da bo dno reke njegov grob, ali da ga bo pogoltnila v najlepši mladeniški dobi, niti še slutil ni. Večkrat je izrazil bojazen, kaj bo z njim, če pače v vodo, ker ne zna plavati,

vendar v to nihče ni veroval. Dne 3. t. m. je šel kakor običajno na svoje delo pred leseni most v Ptuj, veselo razpoložen. Okoli 11. ure je nesreča hotela, da je potegnil desko raz pontona, koja je padla z enim koncem v deročo vodo ter vrgla njega obenem v globočino, kjer je izginil za vedno. Prikazal se je samo enkrat v toliko, da se je videl predpasnik, vendar rešitev njega ni bila več mogoča. V znak žalosti so tovariši opoldan opustili delo. Vest o smrti tega odličnega pevca je potrla vse, ki so ga poznali, saj je bil priljubljen povsod, kamor je prišel. Hudo je staršem, izgubili so z njim edino oporo na stara leta. Pogrešali pa ga bodo razen tovarišev pevcev tudi občani, koje je ubrano petje tega fanta toliko večerov razveseljevalo. Žal nam je za njega, a ostal nam bo v trajnem spominu! Vsem prizadetim naše iskreno sožalje! — V imenu vseh P. M.

Smarje pri Jelšah. Juhuhu! Hvala Bogu! Smo pa zopet na konju, si mislimo Šmarčani vsi po zadnji nedelji, dne 12. avgusta. Zelo razdrapano cerkev smo temeljito popravili in oblekli tako imenitno, da bi čast delala tudi večjemu kraju. Posebna lepota je glavni vhod z velikim betonskim prostorom in mogočnima stebroma ter popolno novi kameniti veliki altar. Kar je novega in prenovljenega, nam je ob veliki množici vernikov slovesno blagoslovil naš rojak msgr prof. Vreže. V zelo poljudni besedi je nas nato v imenu in po naročilu prevzvišnega našega knezoškofa Andreja pohvalil zaradi gorečnosti za lepoto hiše božje ter nam razložil, kako potrebno je bilo to popravilo, kako bogoljubno delo smo izvršili in kako lep in trajni spomenik smo postavili lastni vnemi za čast božjo in ob enem tudi 700letnici ustanovitve in obstoja naše obširne lavantinske škofije. Česar pa gospod govornik ni povedal, pa se živo spominjamo, je to, da je v tej cerkvi on sam pred ravno 40 leti, to je dne 12. avgusta 1888, ob velikanski udeležbi obhajal svojo primicijo ali novo sveto mašo. Hvaležni smo zato našemu gospodu župniku in pa vrlému načelniku konkurenčnega odbora Mihatu Skale, da sta vse tako uravnala, da smo ob enem z blagoslovitvijo cerkve zamogli obhajati še tudi 40letnico svojega odličnega rojaka. Naš ljubi Bog mu naj nakloni še zlato in biserno sv. mašo, tako mu želimo in za to molimo vsi!

Sv. Barbara nad Smarjem. V soboto, dne 18. avgusta, poteče 50 let, odkar sta zakon sklenila naš zelo ugledni in priljubljeni sosed ter dolgoletni cerkveni ključar Martin Novak in Francka iz znane Šketove familije. Ne le mi, ampak cela fara se veseli, da jima je pomagal ljubi Bog otroke tako vzgledno vzgojiti in da jima je dal v ljubi zastopnosti dočakati zlato gostijo. Saj smo poleg g. župnika Sinko in Grobelšek Toneta tudi našemu dobremu Tineku iz srca hvala, ležni za ustanovitev posojilnice, ki že ravno 20 let v kaplaniji tako izborno deluje. Ker se te zlate gostije vsi veselimo, želimo — in kakor smo zvedeli, sta se tudi že sama odločila za to —, da jo bota obhajala po dogotavljeni prenovitvi župnijske cerkve pred zadnjo septembersko nedeljo. Čestitamo in kličemo: Bog živi!

Dvor pri Smarju. Umrla je Mica Stoklas, hči nekdanjega dolgoletnega našega župana Tomaža. Ravno pred 40 leti je njen stric, brežiški in pozneje braslovški dekan Matija Stoklas, pridigoval na novi sv. maši našega rojaka msgr. Vrežeta, ki mu je sedaj skazal hvaležnost s tem, da je njegov nečakinja ob veliki množici žalujočih blagoslovil grob in njeno dušo v večnost spremil.

Mlada, poštena služkinja se sprejme takoj pod ugodnimi pogoji k družini brez otrok. A. Reisman, Maribor, Vojašniška ulica 6. 976

† Župnik in svetnik Janez Cemažar

Zopet nas je zapustil mož korenjak, mož prístne gorenjske krvi, mož poštenjak, mož, ki mu je bilo geslo: »Ljubezen je zapoved božja; in tudi če je samo ta, zadošča«, mož, ki ga je najlepše popisal njegov tovariš dr. Kovačič: »Naš Janez je bil mož, ki je v zdravih letih poznal samo le eno: Moli in pridno delaj, v letih boleznih pa: Moli in voljno trpi!

Veličastna teharska cerkev je živa in glasna priča njegovega dela, njegova zadnja tri leta težke boleznih pa priča nedosegljive potrpežljivosti. Le eno pot je poznal zadnja leta — v cerkev in nazaj. Pa kako težavna in mukepolna je bila ta pot! Težkobolne noge so pač silno trpele, ko so morale nositi orjaško in krepko postavo.

Tam pri drugem oknu v I. nadstropju je slonel dneve in dneve in se pogovarjal z mimoidočimi. Šli so tu mimo delavci iz tovarn, poljski delavci, šolski otroci; vsakega je nagovoril, za vsakega je imel očetovsko besedo. Tudi znanci in prijatelji, ki so prihajali, so najprej pogledali na okno, če gleda g. Janez s pipico v ustih in z ljubeznivim smehljajem dol proti cerkvi, proti trajnemu spomeniku svojega dela in truda in gorečnosti za čast božjo. S strahom so povpraševali mimoidoči, če ga niso zapazili pri oknu: »Kako je z gospodom Janezom?«

Ah, ta bolna noga, ni ga več nesla k oknu, ne več v cerkev! Vse moči je zbral, da bi le včasih opravil daritev sv. maše. In tako je šlo z rajnim gospodom Janezom naglo proti koncu. Na vsako tolažilno besedo je odkimal, rekoč: »Pojd', pojd', umrl bom!« Kakor angel varuh mu je stala ob strani njegova edina sestra Ana. Na dan smrti mu je še podelil novomašnik g. Munda novomašniški blago-

slov, pokrižal sem ga, solza zahvale je zalesketala v njegovih očetovskih očeh in kmalu nato se je začel smrtni boj. In malo pred 10. uro zvečer je še enkrat odprl svoje blage oči kakor v slovo in njegova duša, plameneča ljubezni do Boga in bližnjega, je odplula k večnemu Stvarniku po plačilo . . .

Da, ljubezen, tista resnična ljubezen, ki je bila čudovito živa v vidnih dejanjih, je ožarjala njegovo celo življenje v toliki meri, da ga je delala povsod dragega znanca in nepozabnega prijatelja. To je tudi pokazal pogreb, kakor si lepšega skoraj ne moremo misliti.

Za križem so šli učenci vseh treh šol, potem moški, dolga, dolga vrsta, nato zastava gasilcev, za katero so korakali mnogoštevilni teharski gasilci; nato zastava fantovske Marijine družbe, za katero so se razvrstili dečki Marijinega vrtca in fanti Marijine družbe; nato zastava dekliške Marijine družbe z deklicami Marijinega vrtca in dekleti Marijine družbe; potem orlovska zastava z naraščajem, mladci in Orli; nato skupina 32 pevcev moškega zbora, nato vrsta prekrasnih vencev, ki jih je nosilo do 40 belooblečenih deklic Marijinega vrtca; potem duhovščina, 48 po številu; trije so morali žalibog pred pogrebom oditi. (Če bi ne bilo v sosedni dekaniji Novacerkev sv. birme in v sosedni dekaniji Šmarje dekanijske konference, bi bilo duhovnikov gotovo 65 do 70.) Krsto so nosili občinski odborniki in možje iz Apostolstva mož. Za krsto so korakali oba župana, odborniki, zastopniki uradov in osebni prijatelji pokojnega. Nazadnje je sledila zastava žen z nepregledno vrsto ženstva.

Nepopisno lep je bil prizor na pokopališču. Na novem delu pokopali-

šča, desno od novega križa, si je izvolil pokojni gospod Janez svoj grob. Na levi strani počiva njegov najljubši prijatelj, bivši teharski nadučitelj Lovro Šah, poleg tega pa župnikov oče Luka. Tik za križem je živa meja in za njo, na pobočju hribčka svete Ane, se je zbrala vsa šolska mladina. Za mladino še višje je čakala velika množica ljudstva in nad vso to množico je gledala navzdol cerkvena sv. Ane. Okoli groba, ki je bil ves v cvetju, pa se je zgrnila vsa množica pogrebcev z zastavami v polukrogu.

Kakor mogočen ljudski tabor bilo je verno teharsko ljudstvo pri slovesu od svojega dušnega očeta. Turobno in otožno je donel glas g. opata Juraka iz Celja, odmev globoke žalosti za pokojnim tovarišem, ki ga na splošno ni drugače klical kot »naš Janez!« Pretresljivo so se razlegali akordi žalostinke »Z Bogom naš prijatelj blagi« in »Vigred se povrne.« In položili so gospoda Janeza v cvetje, ki ga je tako zelo ljubil, saj je že nekdanj kot teharski kaplan dal narediti okoli kaplanije in okoli cerkve prekrasne gredice, na katerih še danes rastejo njegove najljubše cvetice in cvetoči grmovi, katere je sam pomagal saditi. In zato lahko trdno upamo, da je bil tudi sam kot duhtelča cvetka presajen v nebeški vrt in tam »vivit cum Christo in aeternum — živi s Kristusom na vekomaj.« —

P. Vesenjāk.

Dijaški dom in mladina v Ptujju.

Javnosti je vse premalo znano, da se v Ptujju nahajata dva vzgojevalna zavoda, ki po svojih prostorih in notranjem ustroju lahko konkurirata z vsakim zavodom te vrste. To ji Dijaški dom, ki služi kot zavod za dijake ptujskih šol in ki ima prostora za 100 gojencev, ter dekliški zavod Mladika, v kojem se v letošnjem letu poleg internata uvede tudi meščansko-gospodinjstva in kmečko-gospodinjstva šola in ki ima prostora za 80 gojenk.

mislekov, da ne bi obiskal trškega sodnika in njegove žene Elizabete. Mudil se je prvokrat dalje časa v tej hiši in ponavljal svoje obiske vsak teden.

Da to ni ostalo prikrito drugim tržanom, je razumljivo, saj v tako malem trgu so zvedeli kmalu vsi, kaj ta ali oni dela in kam hodi, saj zvečer je že vedela vsaka gospodinja, kaj je njena sosedna opoldne skuhala in katerega sosedna je popoldne obirala, ko je zbirala zelenjad na svojem vrtu.

Posebno pobožni Katarini Nürnberger se je kadilo to pod nos. Da se upa katoliški župnik sploh v protestantovsko hišo in se tam celo dalje muditi, ji je bilo nekaj popolnoma nerazumljivega.

Imela pa je ženka navado, da si je takoj, ko je prišla iz cerkve, dala prinesti iz kleti v ročki dobrega vina, katerega si je vlivala v mali pisikerček, prigriznila kos belega kruha in obirala vse sosedinje in sosede po vrsti. In gorje, če je slišala, da je bil župnik zopet pri trškem sodniku Pernhardu na obisku.

Tedaj se ji je pordečil obraz kakor puranu in posamezne, že malo sive brke pod nosom in na dobro rejeni bradi so se postavile po koncu,

še en krepk požirek iz pisikerčka, ali celo dva, in nato se je vlila ploha iz širokih ust ter Sodomā in Gomora čez župnika, ki je zgubil v njenih očeh vso spoštovanje, češ, nič ni boljši kakor najslabši protestant.

»K nam ne pride, ta ošabnež, saj bi mu tudi postregla, komaj enkrat je bil, a še tedaj se je držal, kakor bi bila vsaka jed prismojena in vino prekislilo, tam pri tistem luterancu pa pije tisto kislico iz Porčiča, mojega vina iz Zavrha in Viničke gore pa še ne poskusi, naj ga bes plentaj, to ni naš župnik, naj gre med tiste krivoverce.«

In zopet je dvignila pisikerček, napravila krepk požirek ter nadaljevala, obrnivši se k svojemu možu Cahariju, ki je prišel iz druge sobe ter miril svojo ženo:

»Ti si cerkveni ključar, ti moraš napraviti red, kaj takega naša župnija ne more in ne sme trpeti, to je pohujšanje, pri škofu ga zatoži, da odstavi tega predikanta, drugače nisi moj mož, ali si razumel?«

Udarila je z roko po mizi s tako silo, da je pisikerček z vinom vred odskočil in se prevrgel, pri čemur se je razlil ostanek vina po tleh.

»Nikar ne bodi tako huda, ljuba Katarina,« jo miri mož, »saj do sedaj še ni storil nič nepra-

Plakate za veselice in pridelitve naročalte v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Dijaški dom obstoja že od leta 1900 ter stoji cel čas svojega delovanja na vrhuncu. V zavodu imajo gojenci popolno oskrbo, zadostno in dobro hrano, nadzorstvo in pomoč pri učenju ter imajo ob enem priliko se izobraževati v glasbi in drugih veščinah. Gojencem je na razpolago velik gledališki oder, zavodov orhester, ob sežna knjižnica, popolna radio-postaja, bilard, obsežno lastno igrišče ob Dravi itd.

V letošnjem letu se je nahajalo v zavodu 75 gojencev, od teh je posečalo realno gimnazijo 57 ter meščansko šolo 18. Gimnazijci so, izvzemši dveh, vsi povoljno zaključili šolsko leto. Znižanje hranarine je imelo 18 gojencev, 1 pa je bil brezplačno. Hranarina se bo tudi letos pridnim gojencem, posebno v višjih razredih izdatno znižala.

Pripomni se tudi, da obstoje že od maja t. l. zelo ugodne železniške zveze, tako da lahko starši svoje otroke tudi iz oddaljenih občin pošiljajo v ptujsko gimnazijo. Za te dijake bo s prihodnjim šolskim letom možnost podana, da dobijo v Dijaškem domu opoldne hrano ter da se jim da prilika učenja pod nadzorstvom od odhoda popoldanskega vlaka.

Zavod Mladika, ki se nahaja v lepih in modernih prostorih, prevzamejo s prihodnjim šolskim letom č. šolske sestre iz Maribora. V zavodu bo kmetijska in meščanska gospodinjstva šola za deklice nad 14 let in internat za gojenke obeh gospodinjstev, kakor tudi za učenke, ki obiskujejo mestne šole (meščansko šolo, gimnazijo). Zavod, ki je opremljen popolnoma moderno z vsem inventarjem, bode tudi nudil priliko za učenje ročnih del, glasbe in tujih jezikov. Prijave sprejemajo šolske sestre v Ptuj.

Koroško orlovsko okrožje v Slovenjgradcu.

Naše vrlo koroško orlovsko okrožje priredi svojo običajno vsakoletno o-

krožno prireditev v nedeljo, dne 19. t. m. v Mežici s prav peštrim sporedom. Dopoldne ob pol devetih sprejem članov in gostov v Mežici. Ob 9. uri skušnja za popoldanski telovadni nastop, nato obhod. Ob pol 11. uri cerkveni govor in slovesna sv. maša. Popoldne ob dveh slovesne večernice. Ob treh je javni telovadni nastop članov, članic in obojega naraščaja na vrtu g. Vivota v Mežici. Po telovadbi je prosta zabava na vrtu zraven telovadišča. Pri prireditvi igra domača rudniška godba iz Mežice. Za polovično vožnjo po železnici smo zaprosili in upamo, da bo prošnja ugodno rešena. Od Prevalj do Mežice in nazaj bo za udeležence brezplačno na razpolago rudniška železnica iz Mežice. Ker je to prva orlovska javna prireditev v Zgornji Mežiški dolini, je opaziti zanjo precejšnjega zanimanja in je upati, da bo kakor ona lansko leto na Muti prav dobro izpadla. Zlasti kažejo precej zanimanja za to prireditev naši nasprotniki, ki jih je v Mežici precej in ki še takih prireditev, kakor so orlovske, videli niso. Tega tudi ne smemo pozabiti povedati, da tudi naši ljudje kažejo mnogo zanimanja za to prireditev, posebno tisti, kateri imajo svojo mladino včlanjeno v orlovskih odsekih, zlasti tisti v Mežici, ki je še komaj 1 leto dni star odsek, da vidijo delo, ki ga orlovstvo vrši in kaj so se že vse njihovi sinovi v teku enega leta naučili, odkar so pri Orlu. Kakor že prej omenjeno, je v Mežici še mlad odsek, ki pa je kljub vsem težavam, v katerih se nahaja z ozirom na to, da se nahaja med hudimi nasprotniki, lepo razvija in je pokazal že to kratko dobo svojega obstoja lepe uspehe zlasti s tem, da je pri letošnjih tekmah dosegel prvo mesto v okrožju, tako da ga imenujemo tukaj: druge Jesenice.

Da se ugledajo njegove težke razmere, to je za odsek Mežica, kakor i za sosednji odsek Črna, ki živi istotako tudi v težkih razmerah, pa tudi

na odsek Prevalje ne smemo pozabiti, ki ima istotako tudi težke čase, odkar se je s preselitvijo Mohorjeve tiskarne preselilo tudi najboljšo članstvo tega odseka v Celje, je okrožje sklenilo, da priredi letošnjo okrožno prireditev v Mežici kot središču teh treh omenjenih odsekov.

Vsled tega vabimo vse prijatelje orlovstva od blizu in daleč, predvsem iz Mežiške, Mislinjske in Gornje Dravinjske doline, pa tudi iz Maribora in Celja in drugih krajev, da se udeležijo okrožne orlovske prireditve v Mežici. Za ta dan naj se vsak potruži in si vzame čas in se naj poda v Mežico, na naš lep orlovski dan. — Nikomur ne bode žal, ako si bo privoščil lepega in krasnega zaužitka orlovske prireditve. Povabili bi tudi tiste, ki bi radi bili šli in ki so hoteli iti dne 1. julija v Ljubljano na Stadion, pa iz kateregakoli razloga niso mogli iti, da pridejo ta dan v Mežico, da tukaj vidijo vsaj nekaj tistega lepega, kar bi morali videti v Ljubljani. Zatorej vabimo Vas vse prijatelje orlovstva, da pridete v nedeljo, dne 19. avgusta 1928, v Mežico! Ne bode Vam žal! Na svidenje v Mežici! Bog živi!

Organistovske zadeve.

Ker dohajajo Društvu organistov vedno znova vprašanja glede pokojninskega zavarovanja, n. pr. koliko mora plačevati cerkev, koliko pa organist, dalje koliko potem dobiva zavarovanec letne rente, je društvo založilo tabele, iz katerih je vse točno razvidno, n. pr. na podlagi napovedanih dohodkov je razvidno, v kateri razred spada, koliko se plačuje v tem ali onem razredu, koliko plača službodajalec, koliko nameščenec ter kakšno rento dobiva vpokojenec, oziroma vdova in otroci. Takšno tabelo na željo pošljemo vsakemu, kdor pošlje v znamkah 2 Din (1 Din za odgovor in 1 Din za tabelo).

ŠIRITE »SLOV. GOSPODARJA«!

vilnega naš župnik; seve, prav ni, da gre večkrat h trškemu sodniku, a drugače še nisem nič hudega zapazil.«

»O vi moški vedno držite skupaj, le zagovarjate ga, ti tudi nič ne boš videl in čutil, dokler te ne bo kdo s kolom udaril po glavi, potem pa je že prepozno, protestantovsko seme bo šlo sedaj v klasje.«

»Mislim, da še ni tako nevarno,« miri Caharija svojo ženo, »sicer pa bom strogo pazil, če bi bilo župnikovo ravnanje sumljivo.«

S tem se poslovi od svoje žene, češ, da ima nujne posle pri trškem sodniku. V resnici pa mu je bilo na tem, da pride iz območja gibčnega jezika svoje žene, ki je v tem položaju posegala v delokrog, ki je pristojal edino le njemu. —

Župnik Morenus je dobil že na dan umeščenja jasno sliko, kakšno je naziranje tržanov v verskem oziru. Na eni strani strogo katoliška stranka, njej na čelu cerkveni ključar Caharija Nürnberg; na drugi protestanti z Maksom Pernhardom kot vodjem.

Le-ta je bil mož prikupljive osebnosti, prijazen, a ob enem resen. Potoval je dosti po svetu, bil na Francoskem in v Švici ter mnogih drugih krajih, ter videl, kako se tam umno gospodarji.

Zato je imel doma vzorno gospodarstvo in je dal tudi sosedom rad nauke ter jim pomagal, kjer je bila potreba. Tako se je zgodilo, da je bil priljubljen pri vseh tržanih in so ga tudi na dan Sv. Tomaža leta 1598 izvolili za trškega sodnika.

Ta dan je bil že od tega časa, kar je postal kraj Sv. Lenart trg in sicer pod cesarjem Fridrikom III., določen za izvolitev trškega sodnika ter drugih odbornikov, ki so imeli vsak svoj delokrog. Tako je bil eden določen za pregledovalca mesa, drugi pravilne mere in teže peciva, tretji je nadzoroval, da so bili vsi dimniki osnaženi, četrty je pazil, da je bil po trgu po noči in po dnevu red in se ni razsajalo v pozni uri po trgu, ko so sladko spali mirni vaščani.

Pernhard, ki je bil ob enem bogat, je bil mož na mestu. Vedel je spretno voditi posle trškega sodnika, bil je strog, a ob enem pravičen in tako je dobil ugled in spoštovanje pri vseh in tržani so mu popolnoma zaupali. Četudi je bil po veri protestant, tako ni nasprotoval katoliški veri, da je zahajal celo v cerkev in postal zato priljubljen tudi pri tistih, ki so drugovernike gledali po strani.

(Dalje bo sledilo.)

Če hočeš vedeti, kaj je dom, kupi si lepo povest »Doma«, ki kaže kmetuško življenje v severnih krajih. Naroča se v Cirilovi tiskarni in stane: broš. 22 D vezan 35 D.

Dom